

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Mgr. M. M.**, zast. JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 935/29, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2019, č. j. 10 Ad 7/2016 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Mgr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem Vodičkova 709/33, Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ve věcech služebního poměru ze dne 19. 2. 2016, č. j. PPR-29775-14/ČJ-2014-990131, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatel uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Ředitelství služby pořádkové policie ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 9. 2014, č. 127/2014, kterým byl žalobce podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) odvolán ze služebního místa vrchní komisař Policejního prezidia České republiky, odboru speciálních potápěčských činností a výcviku Brno, neboť pozbyl zdravotní způsobilost požadovanou pro toto místo.

[2] Odvolání žalobce ze služebního místa předcházela zdravotní prohlídka, na jejímž základě byl dne 26. 6. 2014 vyhotoven lékařský posudek o zdravotní způsobilosti žalobce. V tomto posudku bylo uvedeno, že žalobce je zdravotně způsobilý pro výkon služby na

služebním místě s omezením, zdravotní klasifikace byla stanovena stupněm „C“, přičemž v rámci omezení a úlev k výkonu služby bylo uvedeno následující: *„Neschopen výkonu služby při plnění úkolů, které svým rozsahem vyžadují činnost přesahující dobu služby. Ne noční směny, ne směnný provoz. Dispensární sledování nutné. Pravidelná životospráva a dietní opatření. Důsledná ochrana sluchu (např. při střelbách). Omezení a úlevy jsou stanoveny na dobu neurčitou a podle vývoje zdravotního stavu mohou být upraveny.“*

[3] Na základě lékařského posudku rozhodl správní orgán I. stupně o odvolání žalobce z uvedeného služebního místa, neboť v systemizaci služebních míst byla pro dané služební místo stanovena zdravotní způsobilost „A“, tj. bez omezení. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně následně potvrdil stěžovatel (viz výše).

II. Rozhodnutí městského soudu

[4] Rozhodnutí stěžovatele napadl žalobce žalobou, které městský soud vyhověl a rozhodnutí stěžovatele zrušil z důvodů uvedených v § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti a rozporu zjištěného skutkového stavu se spisy.

[5] Městský soud předně zdůraznil, že lékařský posudek, který je v daném řízení stěžejním podkladem pro správní rozhodnutí, hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. I takovýto posudek musí být úplný a přesvědčivý a musí se vypořádávat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, neboť i tento posudek podléhá soudnímu přezkumu. Byť si soud nemůže učinit vlastní úsudek o samotném odborném závěru, hodnotí, zda tento posudek obстоjí z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy či z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. Posudek vyhotovený lékařkou MUDr. M. P. obsahoval zdravotní klasifikaci žalobce „C“ a vymezil omezení a úlevy, které byly žalobci stanoveny na dobu neurčitou. K posudku však nebyly připojeny žádné jiné podklady, písemnosti či dokumenty, z nichž by závěry v něm vyslovené vyplývaly. Neobsahoval ani název onemocnění, na základě kterého byla omezení žalobci stanovena. Přestože bylo součástí spisu také sdělení o zamítnutí návrhu na přezkoumání lékařského posudku, samotné rozhodnutí o jeho zamítnutí, ani žádné jiné podklady rovněž nejsou obsahem spisu.

[6] Městský soud dále uvedl, že se stěžovatel v rámci odvolacího řízení pokusil spis doplnit o žádost o provedení lékařské prohlídky, o „specifikaci ochrany sluchu žalobce“ a o sdělení lékaře, *„zda je odvolatel schopen vykonávat specializované potápěčské činnosti ve velkých hloubkách a za ztížených podmínek, respektive, zda je vůbec schopen potápěčské činnosti vykonávat“*, neboť lékařský posudek obsahoval omezení spočívající v *„důsledné ochraně sluchu (např. při střelbách)“*. Na uvedený přípis pak lékařka MUDr. P. odpověděla tak, že žalobce *„není schopen pro přímý výkon potápěčských činností do hloubek větších než 30 m“*. Jiné podklady, které by obsahovaly údaje o zdravotním stavu žalobce, ve spise obsaženy nebyly. Městský soud proto konstatoval, že obsah spisu brání soudu přezkoumat závěr o zdravotní způsobilosti žalobce. Uvedl dále, že závěr lékařského posudku je v rozporu s následným sdělením lékařky, neboť MUDr. P. nejprve v posudku uvedla, že žalobce je schopen výkonu služby (byť s omezeními), následně však uvedla, že žalobce nemůže vykonávat potápěčskou činnost do hloubek větších než 30 m.

[7] Ze správního spisu nebylo možné dle městského soudu vůbec dovodit, jaké skutečnosti ve vztahu ke specifikům konkrétního služebního místa při lékařské prohlídce lékařka hodnotila, neboť součástí spisu není ani žádost o provedení lékařské prohlídky (spis obsahuje pouze žádost ze dne 27. 3. 2013, tj. cca 15 měsíců před zpracováním

pokračování

posudku). Až z repliky žalobce vyplynulo, že údajně trpí onemocněním *diabetes mellitus 2*, u kterého je ve vyhlášce č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti (dnes nahrazené vyhláškou č. 226/2019 Sb., pozn. Nejvyššího správního soudu), stanovena jako tzv. jiný zvláštní požadavek ve smyslu § 19 odst. 6 zákona o služebním poměru zdravotní klasifikace „C-D“. *A priori* tedy není vyloučena způsobilost žalobce k výkonu služby. Jelikož však onemocnění není uvedeno v lékařském posudku a není zmíněno ani v jiné části správního spisu, nebylo možné v tomto směru cokoli dovozovat. Posudek obsahuje pouze nijak neodůvodněný závěr o způsobilosti k výkonu služby s omezeními, klasifikované písm. „C“. Městský soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí stěžovatele nemá dostatečnou oporu ve spise a není přezkoumatelně odůvodněno, proto jej bez jednání postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil. Následně zavázal stěžovatele k doplnění podkladů pro nové rozhodnutí o odvolání, přičemž s ohledem na plynutí času považoval za vhodné provedení nové lékařské prohlídky a zpracování nového lékařského posudku.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] Rozhodnutí městského soudu napadl stěžovatel (žalovaný) kasační stížností, ve které rozsáhle (na cca 10 stranách) argumentoval porušením dispoziční zásady a zásady *vigilantibus iura scripta sunt*. Nejprve zopakoval, že služební místo vrchní komisař odboru speciálních potápěčských činností a výcviku vyžaduje dle systemizace zdravotní způsobilost „A“ – tedy bez jakýchkoli omezení, žalobce však tuto způsobilost od června 2014 přestal splňovat, proto byl ze služebního místa odvolán. Ačkoli z lékařského posudku vyplynulo, že žalobce je zdravotně způsobilý pro výkon služby s omezeními (klasifikace „C“), služební funkcionář hodnotil, zda jsou stanovená omezení slučitelná s výkonem služby na daném služebním místě, a to v souladu se závěry plynoucími z judikatury, dle kterých není pouhým pasivním vykonavatelem lékařského posudku.

[9] Následně stěžovatel uvedl, že žalobce nenamítal nepřezkoumatelnost lékařského posudku, ale naopak tvrdil, že je v souladu s tímto posudkem způsobilý k výkonu služby (byť s omezeními). Pakliže nenamítal nepřezkoumatelnost konkrétně, vytvořil za něj argumentaci *de facto* sám městský soud, čímž byla porušena dispoziční zásada. Podstatou sporu nebyla nepřezkoumatelnost či nezákonnost posudku, ale to, zda jsou služební funkcionáři oprávněni systemizací stanovit jako jiný zvláštní požadavek zdravotní způsobilost bez omezení („A“), když vyhláška o zdravotní způsobilosti umožňuje i stupeň „C“. Žalobce rovněž nenamítal ani nedostatečnou oporu ve spise, ani věcnou nesprávnost posudku. Zdravotní stav žalobce nebyl vůbec předmětem sporu. Městský soud proto podle názoru stěžovatele neměl zkoumat kvalitu lékařského posudku, ta nebyla mezi stranami sporná, jeho zákonnost měl zkoumat v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. pouze k námitce žalobce – ten však žádnou takovou námitku nevznsl. Pokud o obsahu posudku nebylo mezi stranami sporu, nebylo potřeba, aby spis obsahoval další materiály, z nichž by plynuly závěry uvedené v posudku. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že zdravotní náročnost je stanovena vyhláškou o zdravotní způsobilosti, neboť ta stanovuje požadavky pouze obecně, k jejich konkretizaci dochází právě vnitřním opatřením, kterým je systemizace služebních míst – tímto se však městský soud vůbec nezabýval. Dále uvedl, že spis neobsahuje žádný rozpor, ba právě naopak, sdělení lékařky o tom, že žalobce není schopen vykonávat potápěčskou činnost do hloubky větší než 30 m, pouze dokazuje správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce tudíž nebylo možné ponechat na daném služebním místě. Závěrem stěžovatel uvedl, že ačkoli „*lidsky chápe, že se Městský soud v Praze snaží vycházet vstříc „slabší“ straně sporu, má za to, že i soudní řízení správní má svá*

pravidla a limity, které nemůže soud překračovat.“ Městský soud podle názoru stěžovatele nepřipustně rozšířil meze § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť zrušil rozhodnutí z důvodu, který nebyl namítán. Popřel tak dispoziční zásadu, kterou je soudní řízení správní ovládáno. Postup, ke kterému jej městský soud zavázal (tj. doplnění podkladů a provedení nové lékařské prohlídky), považoval stěžovatel za absurdní, neboť žalobce těžko bude v lepším zdravotním stavu než před 5 lety, nadto již není ve služebním poměru a není tak povinen se lékařské prohlídce podrobit.

[10] Žalobce ve vyjádření uvedl, že kasační stížnost neobsahuje relevantní právní argumenty, jimiž by bylo možno názor stěžovatele odůvodnit. Stanovení jiné zdravotní způsobilosti v systemizaci, než jaké uvádí právní předpis (vyhláška o zdravotní způsobilosti), nemůže právně obstát. Pokud služební funkcionář nesouhlasil se zdravotní způsobilostí uvedenou v posudku, měl proti tomu brojit návrhem na jeho přezkoumání. To však neučinil a sám vyslovil závěr o pozbytí zdravotní způsobilosti. Byť žalobce nenapadal lékařský posudek, napadal rozhodnutí na něm založené. Není pravdou, že městský soud soustředil pozornost na námitky v žalobě neuplatněné. Dle žalobce nelze městskému soudu vyčítat, že neřešil otázku, zda mohl službu na daném služebním místě skutečně vykonávat. Stěžovatel tvrdil, že nezpochybnil závěry posudku, avšak při rozhodování o odvolání závěr posudku zcela ignoroval. Tvzení lékařky o nemožnosti provádět potápěčské činnosti nelze vnímat jako doplnění posudku, závěry posudku lze podle žalobce změnit pouze na základě nové mimořádné lékařské prohlídky.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná oprávněná osoba. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Kasační stížnost stěžovatele (žalovaného) svou podstatou míří do závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Městský soud totiž uvedl, že rozhodnutí stěžovatele nelze vůbec přezkoumat, neboť správní spis neobsahuje dostatek podkladů, ze kterých by bylo možné ověřit závěr o zdravotní (ne)způsobilosti žalobce, navíc je obsah spisu rozporný. Stěžovatel se však domnívá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí žalobce výslovně a konkrétně namítat, aby z tohoto důvodu mohl městský soud rozhodnutí zrušit.

[14] Se stěžovatelem lze jistě obecně souhlasit v tom, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, a je tudíž na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu podá žalobu a v této žalobě jasně vymezí, které výroky správního rozhodnutí napadá. Je také plně na něm, aby případně uvedl, z jakých důvodů (skutkových a právních) považuje tyto výroky za nezákonné či nicotné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, publ. pod č. 524/2005 Sb. NSS). Správní soudnictví není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS).

pokračování

[15] Soudní řád správní však stanoví také případy, kdy soud žalobním návrhem není vázán. Tak je tomu např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s. tehdy, trpí-li rozhodnutí vadami, které vyvolávají jeho nicotnost. Nepřezkoumatelností ve vztahu k vázanosti soudu žalobním návrhem se pak Nejvyšší správní soud zabýval v již citovaném usnesení rozšířeného senátu, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84. Uvedl přitom, že k nepřezkoumatelnosti soud přihlíží z moci úřední tehdy, není-li rozhodnutí vůbec schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž „[t]ato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry.“

[16] Z výše uvedeného tudíž vyplývá, že je soud v případě nemožnosti přezkumu rozhodnutí z hlediska žalobních námitek povinen zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vždy bez ohledu na to, zda tuto vadu žalobce namítal či nikoli. Nepřezkoumatelnost totiž představuje jednu z nejzávažnějších vad, přičemž tato vada je pojmově spjata se soudním přezkumem správního rozhodnutí (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS). Správní soud tak může přezkoumávat pouze ta rozhodnutí, která jsou přezkumu schopna. Závěr o jeho přezkoumatelnosti z hlediska žalobních námitek je proto povinen učinit z vlastní úřední povinnosti (*ex officio*).

[17] S ohledem na shora uvedené proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že se městský soud zcela správně a v souladu s citovanou judikaturou nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné (resp. zda je přezkumu schopno). Zcela správně pak poukázal na judikaturu stanovující požadavek přezkoumatelnosti také na lékařský posudek, který je pro napadené rozhodnutí zásadním podkladem.

[18] Podle této judikatury musí být i posudek, na jehož závěrech stojí rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, dostatečně odůvodněn (srov. rozsudek ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, č. 2916/2013 Sb. NSS). Rovněž rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby jej mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu. Závěry uvedené v posudku (byť stěžejní) je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí, který v konečné fázi také podléhá soudnímu přezkumu. Služební funkcionář rozhodující o propuštění proto nemůže být pouhým pasivním vykonavatelem posudku, bez jakékoli vlastní odpovědnosti.

[19] Požadavek úplnosti a přesvědčivosti odborného posudku zdůraznil zdejší soud také v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017 - 37. Nejvyšší správní soud se přitom v této věci zabýval otázkou rozhodnou i pro nyní posuzovanou věc: propuštění příslušníka bezpečnostního sboru na základě lékařského posudku. Byť se v nyní posuzovaném případě nejedná o propuštění ze služebního poměru, i v případě odvolání ze služebního místa dochází k významnému zásahu do práv a povinností příslušníka bezpečnostního sboru (zde: policejního potápěče), neboť na základě lékařem stanovené zdravotní (ne)způsobilosti již nadále není schopen vykonávat službu na vysoce specializovaném služebním místě zařazeném v odboru speciálních potápěčských činností a výcviku, který je nadto jediným odborem tohoto druhu v rámci Ředitelství služby pořádkové policie v České republice. Je proto nezbytné i v tomto případě trvat na dříve judikovaných závěrech o přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu (zde: rozhodnutí o odvolání ze služebního místa), jakož i lékařského posudku, na základě něhož k odvolání došlo.

[20] K tomu, aby byl lékařský posudek o zdravotní způsobilosti, resp. následné rozhodnutí o odvolání přezkoumatelné, je nutné, aby byly závěry lékařského posudku náležitě odůvodněny. Ze spisu musí být zřejmé, na základě čeho dospěl lékař ke stanovené zdravotní (ne)způsobilosti a z jakého onemocnění stanovená omezení vyplývají. Služební funkcionář ani soud sice nemůže hodnotit odborné lékařské závěry (konkrétní onemocnění), pakliže však správní spis neobsahuje jediný podklad, který by lékařský závěr o zdravotní (ne)způsobilosti potvrzoval, rozhodnutí o odvolání ze služebního místa založené jen a pouze na ničím nepodloženém lékařském posudku, který neobstojí – a to tím spíše, pokud neobsahuje ani název onemocnění.

[21] Právě k takovéto situaci přitom došlo v nyní posuzovaném případě. Žalobce byl odvolán ze služebního místa na základě lékařského posudku, kterým mu byla stanovena zdravotní způsobilost „C“ (tj. žalobce je zdravotně způsobilý pro výkon služby s omezeními). Posudek však neobsahuje ani název onemocnění, na jehož základě by bylo možné stanovenou zdravotní způsobilost ověřit. Z posudku tedy není možné zjistit zdravotní stav žalobce, který byl příčinou jeho odvolání ze služebního místa. Správní spis neobsahuje žádný další podklad potvrzující závěry uvedené v posudku. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s názorem městského soudu v tom, že obsah spisu brání soudu přezkoumat závěry uvedené v lékařském posudku ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s., jakož i rozhodnutí o odvolání ze služebního místa.

[22] K nápravě vad, resp. k doplnění správního spisu o potřebné podklady nedošlo ani v řízení odvolacím. Přestože stěžovatel doplnil spis o popis služebního místa, systemizaci služebních míst a žádost o provedení pracovnělékařské prohlídky, nejedná se o doplnění dostatečné. Žádost o provedení lékařské prohlídky je datována dnem 27. 3. 2013, přičemž lékařský posudek byl vyhotoven dne 26. 6. 2014, tj. po cca 15 měsících, jak správně upozornil již městský soud (a pravděpodobně se jedná o žádost o provedení prohlídky vztahující se k jiné - předchozí lékařské prohlídce). Ze spisu není možné zjistit, jaké konkrétní skutečnosti lékařka vystavující posudek skutečně hodnotila, na základě čeho dospěla k závěru o způsobilosti žalobce k výkonu služby s omezeními, ani jaký zdravotní stav (resp. jaké onemocnění) bylo příčinou těchto omezení.

[23] Stěžovatel však v kasační stížnosti tvrdil, že zdravotní stav žalobce nebyl předmětem sporu, městský soud proto neměl zkoumat kvalitu lékařského posudku, nýbrž podstatu věci, kterou byla otázka, zda byli služební funkcionáři oprávněni systemizací stanovit jako jiný zvláštní požadavek zdravotní způsobilost bez omezení (klasifikaci „A“), když vyhláška o zdravotní způsobilosti umožňuje ve vztahu k onemocnění žalobce (*diabetes mellitus 2*) i stupeň „C“.

[24] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pakliže nebyl závěr o zdravotní (ne)způsobilosti přezkoumatelný, nemohl se městský soud zabývat tím, zda byli služební funkcionáři oprávněni systemizací stanovit odlišné požadavky na zdravotní způsobilost, než jaké stanovuje vyhláška o zdravotní způsobilosti. Tato vyhláška totiž stanovuje zdravotní způsobilost jako tzv. jiný zvláštní požadavek ve smyslu § 19 odst. 6 zákona o služebním poměru právě v návaznosti na to, jakým druhem onemocnění příslušník trpí a jaké konkrétní činnosti dle nařízení vlády č. 104/2005, kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, příslušník bezpečnostního sboru při výkonu služby v rámci své služební hodnosti vykonává. Správní spis však neobsahuje jediný podklad, který by žalobcovo onemocnění (*diabetes mellitus 2*) potvrzoval. Z tohoto důvodu nebylo možné otázku stanovování požadavků na zdravotní způsobilost služebními funkcionáři vůbec možné posoudit.

pokračování

[25] V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že postup, ke kterému jej městský soud zavázal (tj. doplnění podkladů a provedení nové lékařské prohlídky), je absurdní, neboť žalobce již není ve služebním poměru. K tomuto Nejvyšší správní soud dodává, že pakliže již žalobce nemá povinnost podrobit se nové lékařské prohlídce a stěžovatel není schopen doplnit správní spis tak, aby byl závěr o (ne)způsobilosti žalobce k výkonu služby dostatečně podložen, bude namíste postupovat v souladu s § 190 odst. 8 věty druhé zákona o služebním poměru, podle které *„jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví“*.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v průběhu řízení o kasační stížnosti vznikly náklady za zastoupení advokátem. Pro určení výše nákladů spojených se zastoupením advokátem se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce učinil ve věci jeden úkon, kterým bylo vyjádření ke kasační stížnosti [písemné podání podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], přičemž za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady řízení vynaložené žalobcem tedy představují částku 3400 Kč, zvýšenou o DPH v sazbě 21 % na částku 4114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu